

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Compañía Española de Comercialización de Aceite SA

Strona pozwana: Asociación Española de la Industria y Comercio Exportador de Aceite de Oliva (ASOLIVA), Asociación Nacional de Industriales Envasadores y Refinadores de Aceites Comestibles (ANIERAC) i Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12a rozporządzenia Rady nr 136/66/EWG ⁽¹⁾ z dnia 22 września 1966 r. w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów w brzmieniu nadanym rozporządzeniem nr 1638/98 ⁽²⁾ pozwala zaliczyć spółkę akcyjną złożoną w większości z producentów, olejarni i spółdzielni plantatorów i producentów oliwy do „instytucji” upoważnionych do zawierania umów na składowanie oliwy z oliwek? Czy spółkę o takich cechach można uznać za równoważną z organizacjami producentów i związkami tych organizacji, uznanyymi zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 952/97 ⁽³⁾?
- 2) W przypadku zaliczenia spółki do „instytucji” mogących prowadzić działalność w zakresie składowania — czy „zatwierdzenie przez państwo”, które powinny posiadać te instytucje zgodnie z cytowanym art. 12a rozporządzenia nr 136/66 może być uzyskane w ramach wniosku o indywidualne wyłączenie („zezwolenie”) wniesionego do krajowego organu ochrony konkurencji?
- 3) Czy art. 12a bezwzględnie wymaga, by Komisja w każdym przypadku udzielała zezwolenia na składowanie oliwy z oliwek, czy przeciwnie — daje się on pogodzić uzgodnionego istnieniem mechanizmu uzgodnionego między producentami w celu skupowania i składowania tej oliwy z oliwek, finansowanego również ze środków prywatnych, który to mechanizm byłby wdrażany na tych samych przesłankach i warunkach, na których uruchamiane jest prywatne składowanie finansowane ze środków wspólnotowych, w celu uzupełnienia i przyspieszenia składowania finansowanego ze środków wspólnotowych i bez przekraczania jego granic?
- 4) Czy stanowisko przyjęte przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 9 września 2003 r. w sprawie C-137/00 Milk Marque w przedmiocie stosowania przez organy krajowe wewnętrznego prawa ochrony konkurencji do porozumień producentów mogących co do zasady wchodzić w zakres stosowania art. 2 rozporządzenia Rady nr 26 ⁽⁴⁾ (dotyczące stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi) pozostaje aktualne w przypadku porozumień, które z uwagi na swoje cechy charakterystyczne oraz cechy danego sektora mogą mieć wpływ na wspólnotowy rynek oliwy z oliwek jako całości?
- 5) W przypadku przyjęcia, że krajowe organy właściwe w sprawach konkurencji są upoważnione do stosowania przepisów krajowych wobec takich porozumień mogących mieć wpływ

na wspólną organizację rynku tłuszczów, czy organy te mogą bezwzględnie odmówić spółce takiej jak skarżąca możliwości skorzystania z mechanizmów składowania oliwy z oliwek nawet w sytuacjach „poważnych zakłóceń” przewidzianych w art. 12a rozporządzenia nr 136/66 zmienionego rozporządzeniem nr 1638/1998?

⁽¹⁾ Dz.U. 172, str. 3025.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1638/98 z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniające rozporządzenie nr 136/66/EWG w sprawie ustanowienia wspólnej organizacji rynku olejów i tłuszczów, Dz.U. L 210, str. 32.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 952/97 z dnia 20 maja 1997 r. w sprawie grup i stowarzyszeń producentów, Dz.U. L 142, str. 30.

⁽⁴⁾ Dz.U. 30 z 1962 r., str. 993.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de La Coruña (Hiszpania) w dniu 20 listopada 2007 r. — Lubricantes y Carburantes Galaicos, S. L. (Lubricarga) przeciwko Petrogal Española S.A., obecnie „GALP Energía España SAU”

(Sprawa C-506/07)

(2008/C 37/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de La Coruña

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lubricantes y Carburantes Galaicos, S. L. (Lubricarga)

Strona pozwana: Petrogal Española S.A., obecnie „GALP Energía España SAU”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jeżeli umowa zawarta pomiędzy „Lubricarga S.L.” i „Petrogal S.A.” jest umową, do której ma zastosowanie zasada „de minimis”, art. [81] traktatu nie ma w żadnym przypadku zastosowania, czy też, mimo takiej kwalifikacji tej umowy, to postanowienie traktatowe będzie miało do niej zastosowanie w przypadku zobowiązania prowadzącego stację benzynową do stosowania ustalonej przez dostawcę końcowej ceny sprzedaży detalicznej lub też w przypadku ciążących na odsprzedającym zobowiązań wyłącznego zakupu i zakazu konkurencji niepodlegających ograniczeniom czasowym ustanowionym w rozporządzeniu Komisji (EWG) nr 1984/83 ⁽¹⁾ oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2790/1999 ⁽²⁾?

- 2) Czy w przypadku gdy rozporządzenie nr 1984/83, jeżeli ma zastosowanie, zakazuje zawierania na czas nieokreślony lub na okres wynoszący ponad 10 lat porozumień pionowych z klauzulą wyłączności, dotyczących stacji benzynowych, z zastrzeżeniem odstępowstwa ustanowionego w art. 12 ust. 2, zgodnie z którym, „jeżeli porozumienie dotyczy stacji paliw, którą dostawca wydzierżawił odsprzedawcy lub zezwolił w drodze prawnej lub faktycznej na jej użytkowanie, obowiązki wyłącznego zakupu i zakazy konkurencji, o których mowa w niniejszym tytule mogą zostać nałożone na odsprzedawcę na cały okres, w którym rzeczywiście prowadzi tę stację paliw”, odstępowstwo to dotyczy przypadku takiego, jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, w którym, zgodnie z zawartą w dniu 27 lipca 1990 r. umową prawa prywatnego i datowanym na dzień 10 października 1995 r. aktem notarialnym, spółka Lubricarga, właściciel działki, przeniosła na Galp na 25 lat prawo powierzchni, a ta druga spółka zobowiązała się do wybudowania na tej działce stacji pod warunkiem, że po zakończeniu budowy prawo do korzystania z urządzeń stacji benzynowej zostanie przeniesione na spółkę Lubricarga na taki sam okres czasu, przy czym spółka Lubricarga będzie zobowiązana do nabywania wszystkich paliw wyłącznie od tej spółki paliwowej?
- 3) Czy w przypadku gdy rozporządzenie nr 2790/1999, o ile ma zastosowanie, w art. 5 stanowi, iż „okres pięciu lat nie ma zastosowania, gdy towary lub usługi kontraktowe są sprzedawane przez kupującego w pomieszczeniach i na terenie będących własnością dostawcy lub dzierżawionych przez niego od stron trzecich, niezwiązanych z nabywcą, pod warunkiem, że czas trwania zobowiązania [do] niekonkurowania nie przekroczy okresu zajmowania pomieszczeń i terenu przez kupującego”, odstępowstwo to dotyczy przypadku takiego, jak rozpatrywany w niniejszej sprawie, w którym, zgodnie z zawartą w dniu 27 lipca 1990 r. umową prawa prywatnego i datowanym na dzień 10 października 1995 r. aktem notarialnym, spółka Lubricarga, właściciel działki, przeniosła na Galp na 25 lat prawo powierzchni, a ta druga spółka zobowiązała się do wybudowania na tej działce stacji pod warunkiem, że po zakończeniu budowy prawo do korzystania z urządzeń stacji benzynowej zostanie przeniesione na spółkę Lubricarga na taki sam okres czasu, przy czym spółka Lubricarga będzie zobowiązana do nabywania wszystkich paliw wyłącznie od tej spółki paliwowej?
- 4) Czy w sytuacji gdy art. [81] ust. 1 lit. a) traktatu EWG dotyczy zakazu ustalania w sposób pośredni cen zakupu lub sprzedaży, a, zgodnie z motywem 8 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1984/83, „[p]ozostałe postanowienia ograniczające konkurencję, w szczególności te, które ograniczają swobodę sprzedawcy w ustalaniu cen lub warunków odsprzedaży oraz wyborze klientów, nie podlegają zwolnieniu na podstawie niniejszego rozporządzenia”, oznacza to, że zakaz ten ma zastosowanie do umowy takiej, jak będąca przedmiotem niniejszego sporu, której postanowienie dziesiąte i załącznik I dotyczą zapewniania konkurencyjnych cen oraz tego, iż „rabaty przyznawane właścicielowi nie będą niższe niż średnia prowizja operatorów trzech (wiodących — ze względu na rozmiar osiągniętych obrotów) przedsiębiorstw prowadzących działalność na obszarze, na którym znajduje się stacja benzynowa będąca przedmiotem niniejszej umowy”, ponieważ umowa ta może w każdym przypadku ograniczać możliwość ustalania przez nabywającego ceny sprzedaży?
- 5) Czy w sytuacji gdy art. [81] ust. 1 lit. a) traktatu EWG przewiduje zakaz pośredniego ustalania cen zakupu lub sprzedaży, a rozporządzenie (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 listo-

pada obejmuje, jako szczególnie poważne ograniczenie konkurencji, utrzymywanie ceny odsprzedaży, oznacza to, że zakaz ten ma zastosowanie do umowy takiej, jak będąca przedmiotem niniejszego sporu, której postanowienie dziesiąte i załącznik I dotyczą zapewniania konkurencyjnych cen oraz tego, iż „rabaty przyznawane właścicielowi nie będą niższe niż średnia prowizja operatorów trzech (wiodących — ze względu na rozmiar osiągniętych obrotów) przedsiębiorstw prowadzących działalność na obszarze, na którym znajduje się stacja benzynowa będąca przedmiotem niniejszej umowy”, ponieważ umowa ta może w każdym przypadku ograniczać możliwość ustalania przez nabywającego ceny sprzedaży?

(¹) Z dnia 22 czerwca 1983 r. w sprawie zastosowania art. 85 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień o wyłączności zakupu (Dz.U. L 173, str. 5).

(²) Z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336, str. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bergamo (Włochy) w dniu 21 listopada 2007 r. — Luigi Scarpelli przeciwko NEOS Banca SpA

(Sprawa C-509/07)

(2008/C 37/08)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Bergamo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luigi Scarpelli

Strona pozwana: NEOS Banca SpA

Pytanie prejudycjalne

„Czy wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy 87/102/EWG (¹) należy dokonywać w ten sposób, że porozumienie między dostawcą a kredytodawcą, na którego podstawie kredyt jest udzielany wyłącznie przez tego kredytodawcę klientom tego dostawcy, stanowi przesłankę niezbędną do powstania prawa konsumenta do podjęcia środków prawnych przeciwko kredytodawcy w przypadku niewywiązania się dostawcy ze zobowiązania także wtedy, gdy przedmiotem roszczenia jest a) jedynie rozwiązanie umowy kredytu; czy też b) rozwiązanie umowy kredytu i wynikający z niego zwrot kwot uiszczonych na rzecz kredytodawcy?”

(¹) Dz.U. L 42, str. 48.